Hans. Kül se on mittokorda; agga need on iamsid, kes paljo seggawad; innime se õñnel on wigga, ei tahha Jummal õñne anda.

Peet. Agga kust tuñnukse õiete, et tahhawad miñna?

Hans. Kui lessed hakkawad wälja käima kui sa wahhid, ei sel päwal ei heida ennam perret; agga sel päwal kui nemmad paigal seiswad, siis ei woi uskuda.

Peet. Kuida siis se järrele perret heitwad?

Hans. Löwad ülles keritama, sölowad ümber, wahhest kaua, kui emma noor on, wahhest heitwad ussinaminne kui emma wälja eñnast aññab, ja kui heitwad kuhhogi, siis wanna perre sadikud liñnud lahkuwad taggasi, siis on rahho.

Peet. Kui agga nemmad körges oksa peäle heitwad, mis nou siis on?

Hans.

Hans. Siis leikatakse oksaga hopis ärra puista wakka sisse; wakka miñnes mötta emma kiñni, ja te nenda kui teista ütlesin.

Peet. Kui agga nemmad maddalas on?

Hans. Siis panne walge linna pu alla, teine ots pu su küige tikkokessega kiñni, sata teised pärrast pu sisse minnema; siis lendega ehk teine ülle teise rissus mursus lähhewad peäle ikka.

Peet. Missuggust Pu nemmad armastawad keige ennaminne?

Hans. Se mis on õige emma pu, olgo kuuskne, haabne, mändne; kellel ei olle ühtegi lomokost, mis rähk ei olle raiunud.

Peet. Agga mis siis kui neid on?

Hans. Kui neid on, ehk on önes seest, ehk kore wahhel koiekessi ehk toukokessi, se ep olle mitte plink pu, neid raiub rähn iggal aial.

Nel-

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1801, lk. 20